

1945.8.9

11:02am

柱時計

Wall Clock

爆心地より約800mの熊本町山王
神社近くの民家にあったもの。爆轟
で壊壊し、時計の針は爆発の瞬間
11時02分を指している。

Found in a house near Senryo Shrine
Shrine in Sakamoto-machi about 800
meters from hypocenter. The clock
was shattered by the blast, and its
hands stopped at 11:02 - the moment
of the explosion.

(提供: 久保田人)

挂钟

벽시계

爆心から約800mの熊本町山王
神社近くの民家にあったもの。爆轟
で壊壊し、時計の針は爆発の瞬間
11時02分を指している。

폭심지에서 약 800m 떨어진 사료로
마치된 산왕(山王) 신전 근처
집에서, 폭탄으로 인해 파손된 시계
는 폭발 시각 11시 02분을 가리키고
있다.

(提供: 久保田人)

วันที่นาฬิกาหยุดเดิน... เมื่อ **Fat Man** ไปเยือนเมืองนางาซากิ

Uphawan Namhiran

ปีนี้ฉันได้มีโอกาสกลับไปเยือนพิพิธภัณฑ
ระเบิดปรมาณูนางาซากิอีกวาระหนึ่ง
หลังจากที่เคยเดินทางมา ณ สถานที่แห่งนี้
เมื่อสามปีที่แล้ว บรรยากาศรอบกายยังคงถูก
ปกคลุมด้วยความเหงาและอวลไปด้วยความ
เศร้าหมอง แสงไฟสลัวที่ทอดตัวอยู่ภายใน
พิพิธภัณฑ์ทำหน้าที่ประหนึ่งเครื่องย้อนเวลา
ที่พาเรากลับไปสู่อดีตอันแสนเจ็บปวด สิ่งของ
จัดแสดงแต่ละชิ้น ทั้งเศษซากปรักหักพังและ
ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ล้วนย้ำเตือนให้เรา
นึกถึงผลกระทบอันโหดร้ายจากไฟสงคราม

ภาพถ่ายของผู้คนที่ได้รับบาดเจ็บและล้มตาย
อย่างน่าสลดใจ รวมถึงบันทึกเรื่องราวของ
โรคร้ายจากกัมมันตรังสีที่ส่งผลกระทบ
สืบเนื่องเป็นวงกว้างยาวนาน ทั้งไว้เพียงความ
หวาดกลัวและบาดแผลลึกในใจของ
ผู้รอดชีวิต ทว่าในขณะเดียวกัน เมื่อมอง
ย้อนกลับไป ความสูญเสียอย่างมหาศาลจาก
โศกนาฏกรรมครั้งนั้น ก็กลายเป็นจุดเปลี่ยน
สำคัญที่ผลักดันและพลิกฟื้นเมืองที่เคยเหลือ
เพียงเถ้าถ่านให้กลับมามีชีวิตชีวาได้อย่างน่า
อัศจรรย์

ท่ามกลางเรื่องราวอันหนักอึ้ง ภาพทรงจำเมื่อสามปีที่แล้วก็ค่อย ๆ ย้อนกลับมาปรากฏชัดขึ้นในห้วงความคิด ตอนนั้นฉันกำลังเดินขึ้นเนินเพื่อไปเยือนสวนสาธารณะทาเทยะมะ ซึ่งเป็นจุดชมวิวที่ทำให้มองเห็นทัศนียภาพของเมืองนางาซากิในมุมกว้าง อาคารบ้านเรือนที่ตั้งลดหลั่นกันไปตามแนวเขาดูงดงามแปลกตา ขณะที่สองเท้าก้าวเดินขึ้นเนินสูงผ่านย่านที่พักอาศัยของชาวเมือง ฉันสังเกตเห็นว่าบริเวณหน้าบ้านแต่ละหลังมักจะมีกระถางดอกไม้ใบเล็ก ๆ วางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ราวกับตั้งใจประดับไว้เพื่อต้อนรับผู้คนที่สำคัญจรดผ่านไปมา อาคารบ้านเรือนดูสะอาดตาและตั้งอยู่ท่ามกลางความสงบเงียบอย่างแท้จริง ตลอดเส้นทางนั้นแทบไม่ได้ยินเสียงรบกวนใด ๆ เล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างหรือประตูของบ้านหลังใดหลังหนึ่งเลย

ความเจ็บปวดที่โอบล้อมตัวฉันในวันนั้น ไม่ได้ทำให้รู้สึกอ้างว้างหรือโดดเดี่ยวแต่อย่างใด ตรงกันข้ามมันกลับเป็นความเจ็บที่มีความหมาย และคอยบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมา บอกให้รู้ว่าผู้คนที่นี้มีวิถีชีวิตที่ลึกซึ้ง ต่างเคารพในพื้นที่ส่วนตัว และความเคารพอย่างถ่อมตนนั้นก็ได้จำกัดอยู่แค่เพียงระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ทว่ายังถูกส่งต่อไปถึงต้นไม้ ใบหญ้า ดอกไม้ริมทาง และธรรมชาติรอบตัวที่คอยปลอบประโลมจิตใจของพวกเขาด้วยเช่นกัน

แม้ในหน้าประวัติศาสตร์ นาฬิกาของใครหลายคนอาจจะหยุดเดินไปตลอดกาลในเวลา 11.02 น. ของวันนั้น แต่วันนี้นาฬิกาเรือนใหม่ของนางสาวก็ได้ถูกไขลานให้กลับมาเดินหน้าและบรรเลงจังหวะแห่งชีวิตให้แบ่งบานขึ้นอีกครั้ง หดเย็นขึ้นจากรอยน้ำตาด้วยความสงบงาม เข้มแข็ง และให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง